



## “Catch Me” του Νικόλα Κονταξή: Η ιστορία και η τέχνη του Νικόλα Κονταξή για πρώτη φορά στην Ελλάδα

*Στη συνέντευξη Τύπου για την έκθεση-ωδή στη δύναμη της ανθρώπινης θέλησης και της συμπερίληψης στο Ίδρυμα Βασίλη & Ελίζας Γουλανδρή*

**06/03/2025**

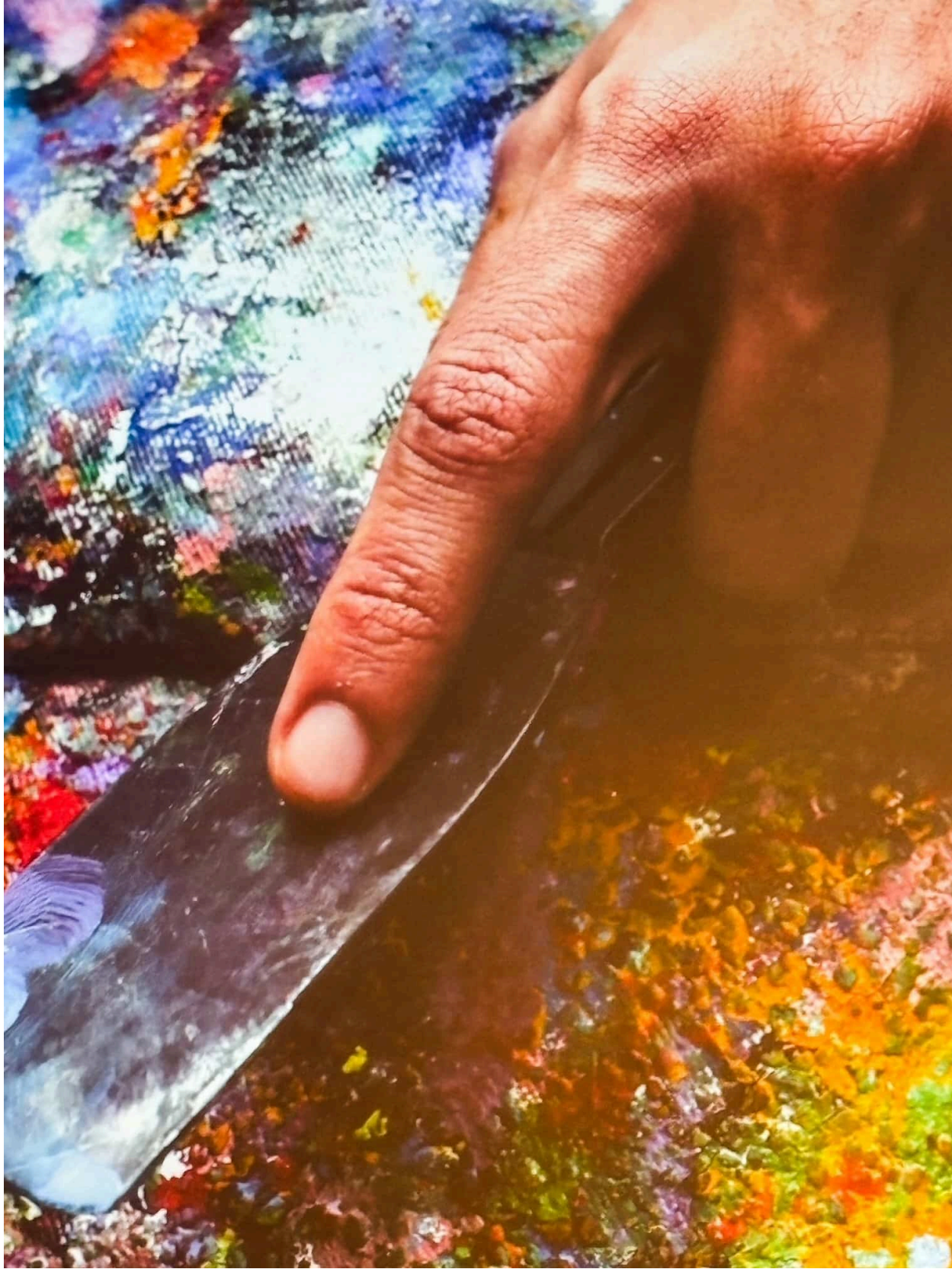
[Πέτη Νικολοπούλου](#)  
[exhibitionism](#)

Μια μικρή χορεύτρια πάνω στον πάγο και τα πατίνια της διαγράφουν χρωματικούς κύκλους αφουγκραζόμενη τη μουσική του μυαλού της. Χρώματα ζωντανά συνυφαίνουν μια ιστορία χαράς, ελπίδας, αισιοδοξίας, ίασης, θάρρους. **Οι συνθέσεις του Νικόλα Κονταξή** δεν μαρτυρούν τίποτα από τα μυστικά της προσωπικής του διαδρομής, των δυσκολιών που σχεδόν τριάντα χρόνια τώρα ανυπέβλητα στέκουν μπροστά του.

Ο **Νικόλας Κονταξής**, ζώντας με σοβαρές σωματικές και αναπτυξιακές δυσκολίες και έχοντας βιώσει περισσότερες από 75.000 επιληπτικές κρίσεις, όταν οι λέξεις τον

εγκατέλειπαν, στις πιο σκοτεινές του ώρες, όταν η σιωπή του επιβαλλόταν βρήκε το χρώμα της χαράς και της ελπίδας. **Ένα πινέλο.** Σαν γνώριμο από καιρό θα του δώσει πίσω τις λέξεις που τον εγκαταλείπουν. Ένα βαθύ μπλε. Ένα εκτυφλωτικό πορτοκαλί, ένα τρυφερό ροζ. Είναι η δική του φωνή. Μετά έρχεται το κόκκινο, το πράσινο, το κίτρινο. Τα χρώματα στροβιλίζονται, μπλέκονται, ξεχύνονται σαν οι λέξεις που του λείπουν να βρискουν τον τρόπο να γεννηθούν αλλιώς. Και τότε νιώθει ξανά πλήρης. Γιατί ακόμα κι όταν δεν μπορεί να πει τι νιώθει, μπορεί να το ζωγραφίσει. Και με κάποιον τρόπο, ο κόσμος το ακούει.

**Η τέχνη και η μεταμορφωτική της δύναμη, το μοναδικό του εργαλείο έκφρασης, μεταφέρει ένα παγκόσμιο μήνυμα αντοχής και έμπνευσης.** Η έκθεση “Catch Me” φέρνει **για πρώτη φορά στην Ελλάδα** το έργο και την ιστορία του Νικόλα Κονταξή, ενός διεθνώς αναγνωρισμένου Ελληνοαμερικανού καλλιτέχνη και μέλους της λίστας **Forbes 30 Under 30**, που έχει μετατρέψει τις προκλήσεις της ζωής του σε μια εκρηκτική καλλιτεχνική γλώσσα γεμάτη δύναμη, συναίσθημα και αισιοδοξία.



«Η ζωή του Νικόλα δεν μοιάζει σε τίποτα με τη ζωή ενός παιδιού όπως ίσως κανείς φαντάζεται. Από 15 μηνών οι επιληπτικές του κρίσεις άρχισαν να τον καταδιώκουν και μόνη μας έννοια έκτοτε ήταν η θεραπεία, η γιατρεία. Για όλη την οικογένεια. Οι χιλιάδες επεμβάσεις – η διαρκής υπενθύμιση όλων εκείνων που δεν μπορεί κανείς να ελέγξει. Κάτι όμως θα αλλάξει ξαφνικά, κάτι πέρα από τη θεραπεία που τόσο πολύ επιδιώκαμε και ελπίζαμε σε αυτό το ταξίδι μας. Σύμμαχοι και όχι εχθροί με την ασθένεια, την αποδεχθήκαμε. Η αποδοχή ήταν η αρχή της θεραπείας μας. Και για τον Νικόλα η θεραπεία ήταν η Τέχνη του. **Ακόμα και όταν το σώμα του κατέρρευε, όταν οι λέξεις τον εγκατέλειπαν η τέχνη του έδινε δύναμη, γινόταν η φωνή του**», μοιράζεται συγκινημένη η μητέρα του **Κρισάν Κονταξή**, η οποία εκπροσωπεί τον καλλιτέχνη και βρίσκεται στην Αθήνα με αφορμή την προετοιμασία της έκθεσης.

Έμπνευση για τον τίτλο η έκφραση που διαρκώς επαναλάμβανε από μικρός νιώθοντας αδυναμία, λίγο πριν από μια ακόμη επιληπτική κρίση. Ήταν η έκφραση που κινητοποιούσε ολόκληρη την οικογένεια. «Μας θυμάμαι καθημερινά να τρέχουμε πίσω του να τον πιάσουμε λίγο πριν την κρίση του, αναλαμβάνοντας καθήκοντα πυροσβέστη. Για αυτό και αυτή η έκφραση έχει ένα δυνατό και βαθύ μήνυμα για εμάς», αναφέρει η Κρισάν Κονταξή.

Στην καρδιά της έκθεσης θα δεσπόζει το χαρακτηριστικό τραμπολίνο-έργο, που από εργαλείο αποκατάστασης μετατράπηκε σε καμβά, συμβολίζοντας την αλληλεγγύη και την επανεκκίνηση, προσκαλώντας το κοινό να δει τη ζωή με νέα ματιά και θάρρος. Το τραμπολίνο που είδε η Κρισάν σε μια επίσκεψή της στη Νέα Υόρκη και αμέσως σκέφτηκε τον συμβολισμό του στη ζωή τους ως δίκτυ προστασίας που προσφέρουν στον Νικόλα. «Το πήρα αμέσως μαζί μου, γιατί ήξερα ότι ο Νικόλας θα ήθελε πολύ να το ζωγραφίσει».

Ως ωδή τους ήρωες που κρατούσαν το τραμπολίνο, να θυμίσουμε ότι μέχρι και τα τέλη της δεκαετίας του 1980, μέχρι να βελτιωθούν τα συστήματα πυρόσβεσης, το τραμπολίνο ή αλλιώς σωσίβιο-δίκτυ οι πυροσβέστες το χρησιμοποιήσουν για να πέφτουν με ασφάλεια οι άνθρωποι που πηδούσαν από τα φλεγόμενα κτίρια, τα χρώματα έχουν ανακατευτεί με στάχτη από το τζάκι του σπιτιού του.

**Ο Νικόλας δεν έμαθε ποτέ ζωγραφική με τον συμβατικό τρόπο.** Δεν κάθισε σε αίθουσες διδασκαλίας, δεν ακολούθησε κανόνες προοπτικής, δεν μέτρησε συμμετρίες. Έμαθε να ζωγραφίζει όπως έμαθε να ζει—με ένστικτο, πάθος. Οι περισσότερες ώρες του κυλούν στο στούντιο του σπιτιού του, ένα καταφύγιο γεμάτο χρώματα, ιδιότυπα εργαλεία όπως σπάτουλες για κέικ, γύψινες σπάτουλες,

βούρτσες για τρίψιμο, σφουγγαρίστρες, ξυλάκια, ακόμα και παλιά παπούτσια ή λάστιχα και την ενέργεια των έργων που τον περιβάλλουν.

**Μερικές φορές δουλεύει από την καρέκλα του, άλλες ξαπλωμένος στο πάτωμα, όταν η κατάσταση του επιδεινώνεται. Αλλά η τέχνη του δεν σταματά.** Αντίθετα, αναπνέει μέσα από τις στιγμές αδυναμίας, βρίσκοντας τον τρόπο να γεννηθεί ακόμα και μέσα από τα πιο απρόβλεπτα μέσα. Δεν περιορίζεται στα κλασικά υλικά—ακρυλικά, λάδια, γκουάς και μελάνι. Χρησιμοποιεί επίσης μπαχαρικά, στάχτη, καφέ, ακόμα και βρωμιά, αφήνοντας τα ίδια τα υλικά να αφηγηθούν ιστορίες, να φέρουν μνήμη, υφή, άρωμα. Οι πίνακές του είναι μεγάλοι, επιβλητικοί, γεμάτοι με έντονα χρώματα και αφαιρετικά σχέδια που δεν περιγράφουν, αλλά υπαινίσσονται. Δημιουργεί επιφάνειες πυκνές που καλούν το βλέμμα, γεμάτες λεπτομέρειες και σημάδια που μοιάζουν με ιερογλυφικά. Σαν σύμβολα που κουβαλούν μυστικά.





«Το στούντιό του, λίγα βήματα από το σπίτι, λειτουργεί τόσο ως εργασιακός χώρος όσο και ως καταφύγιο, ενώ συνδυάζει απρόσκοπτα την τέχνη με την καθημερινότητά του. Ως γονείς του, φανταστήκαμε το σπίτι μας ως έναν υποστηρικτικό χώρο προσαρμοσμένο στις μοναδικές ανάγκες του Νικόλα. Με την πάροδο του χρόνου, αυτός ο χώρος εξελίχθηκε στο στούντιο τέχνης του – έναν χώρο όπου μπορεί να μετακινείται με άνεση μεταξύ ζωγραφικής, οικογενειακής συντροφιάς και στιγμών ξεκούρασης. Αυτό το προσεκτικά διαμορφωμένο περιβάλλον τού επιτρέπει να δουλεύει με τον δικό του ρυθμό, είτε ζωγραφίζοντας από μια καρέκλα είτε από το έδαφος, ενώ έχει άμεση πρόσβαση σε ιατρική υποστήριξη και καθημερινή φροντίδα», αναφέρουν οι γονείς του Νικόλα.

«Η ζωγραφική για τον Νικ δεν είναι απλώς τέχνη· είναι θεραπεία, ένας ασφαλής κόσμος μέσα στον οποίο μπορεί να υπάρξει ελεύθερα. Εξερευνά τα όρια της δημιουργίας του, αναπτύσσοντας μια μοναδική, διδακτική γλώσσα μέσα από τα σημάδια του. Ζωγραφίζει μέσα στον κύκλο της αγάπης που τον περιβάλλει, έναν κύκλο απαραίτητο για την ύπαρξή του. Τα έργα του είναι πολύχρωμα, τολμηρά και γεμάτα ζωή, ενώ παράλληλα αποκαλύπτουν μια αξιοθαύμαστη αυτοσυγκράτηση που αναδεικνύει το ταλέντο του. Αφηρημένα σημάδια απλώνονται στον καμβά, απορροφώντας τον θεατή στον κόσμο του. Κρυμμένες μέσα στις υφές και τις πινελιές του βρίσκονται οι απλές, σχεδόν ιεροτελεστικές κινήσεις του δημιουργού—η μία πινελιά μετά την άλλη, κάθε μία μια θεραπευτική, καθαρή στιγμή δημιουργίας και μνήμης. Ο Νικ αποτυπώνει το πάθος του στον καμβά. Και το έργο του με συγκινεί βαθιά», αναφέρει ο **Άρθουρ Λιούις**, επιμελητής της έκθεσης.

Μέχρι σήμερα, ο **Νικόλας Κονταξής** έχει πραγματοποιήσει πολυάριθμες ατομικές εκθέσεις παγκοσμίως. Η άμεση, συναισθηματική προσέγγισή του στον αφηρημένο εξπρεσιονισμό έχει απήχηση στο κοινό και έχει κερδίσει σημαντική αναγνώριση από τους κριτικούς. Το έργο του βρίσκεται στις συλλογές των **Beth Rudin Dewody, Denise Gardner, Eric Schmidt, Jeremy Zimmer** και **Roger Federer**, μεταξύ άλλων, και έχει ανατεθεί στα νοσοκομεία **Kaiser Permanente** και την **Adidas**. Μέσα από τους εμπνευσμένους, μεγάλης κλίμακας καμβάδες του, ο Nicholas έχει αγγίξει αμέτρητα άτομα και ιδρύματα σε όλο τον κόσμο.

«Το “Catch Me” είναι το όνειρο του Νικόλα να μοιραστεί την τέχνη του με την Ελλάδα, τη χώρα των προγόνων του. Είναι η δική μας πρόσκληση στο κοινό να πιαστούμε χέρι-χέρι και να δούμε πώς η δημιουργικότητα μπορεί να γίνει καταφύγιο, ελπίδα και τρόπος ζωής. **Ο Νικόλας δεν μπορεί να μιλήσει με λόγια, αλλά μέσα από τα έργα του λέει όσα οι λέξεις συχνά αδυνατούν να εκφράσουν**», μοιράζεται η Κρισάν Κονταξή.

**Ίδρυμα Βασίλη & Ελίζας Γουλανδρή – Ένας χώρος  
κοινωνικής ανεξιθρησκείας**

Η τέχνη ήταν ανέκαθεν ένα πανίσχυρο μέσο υπέρβασης δυσκολιών, είτε πρόκειται για σωματικές, ψυχικές, κοινωνικές ή πολιτισμικές προκλήσεις. Από ζωγράφους που βρήκαν παρηγοριά στους καμβάδες τους όπως ο Βίνσεντ βαν Γκογκ, ο διάσημος εμπνευστής της Έναστρης Νύχτας μέχρι συγγραφείς όπως ο Φιόντορ Ντοστογιέφσκι αλλά και ο Φλωμπέρ, αγαπημένος συγγραφέας της Μαντάμ Μποβαρί που έπασχε από επιληψία από την εφηβική του ηλικία σύμφωνα με προσωπικές του επιστολές που μετέτρεψαν το τραύμα σε λογοτεχνία, **η δημιουργία λειτουργεί ως ένας τρόπος επεξεργασίας, κατανόησης αλλά κυρίως μεταμόρφωσης του πόνου, μια διαδρομή υπέρβασης των δυσκολιών.**



*We Are Young*

«Η επιληψία είναι ένα νόσημα που μας έρχεται από πολύ παλιά, από την αρχαιότητα και μπορεί να προσβάλει όχι μόνο τις σωματικές αλλά και τις ψυχικές και

συναισθηματικές ικανότητες ενός ατόμου. Αυτό που κάνει είναι να τροποποιεί και να μεταβάλλει την εγκεφαλική λειτουργία από ομαλή σε “ανώμαλη”, μέσα από την οποία προκύπτουν παθολογικά φαινόμενα», αναφέρει ο **Διονύσης Πανδής**, νευρολόγος κατά την ομιλία του στη συνέντευξη Τύπου για την παρουσίαση της έκθεσης “Catch Me” στο Ίδρυμα Βασίλη & Ελίζας Γουλανδρή. Συνεχίζοντας μοιράζεται: «Η ιστορία μας έχει δείξει πως οι άνθρωποι με αυτή η διαφορετική λειτουργία ήταν δεκάδες καλλιτέχνες που προσπάθησαν να εκφράσουν μέσα από το έργο του, εμπειρίες που η ίδια η επιληψία τους έδινε. Αυτό το παιχνίδι ανάμεσα στην ομαλή και διαφορετική εγκεφαλική λειτουργία είναι κάτι προκλητικό και συνάμα ελκυστικό για εμάς τους νευροεπιστήμονες, γεννώντας μας ενδιαφέροντα ερωτήματα. Μήπως πρέπει να δούμε αυτή τη διαφορετικότητα ως στοιχεία της προσωπικότητας των ατόμων που αξίζει να αναδειχθεί με δημιουργικό και διαφορετικό τρόπο; Μήπως οι ίδιοι οι άνθρωποι με αυτή την πάθηση πρέπει να τη δουν ως συνοδοιπόρο και φίλο; Η ιστορία και η τέχνη μάς επιφυλάσσει πολλά ζωντανά παραδείγματα για όλα αυτά. **Η έκθεση θα αναδείξει αυτή τη διαφορετικότητα και ελπίζω ότι το έργο του Κονταξή να γίνει πηγή έμπνευσης για τους ανθρώπους με επιληψία αλλά και να διδάξει όλους εμάς τους υπολοίπους κάτι περισσότερο από αυτά που νομίζουμε ότι ξέρουμε για τις δυνατότητες του ανθρώπινου νου».**

Η φιλοξενία της έκθεσης στο Ίδρυμα Βασίλη & Ελίζας Γουλανδρή έχει μεγάλη σημασία καθώς υπογραμμίζει και ενισχύει το κοινωνικό πρόσωπο του Μουσείου. «Όταν εγκαινιάσαμε το Μουσείο πριν μερικά χρόνια, πρόθεσή μας ήταν να αποτελεί ένα **Μουσείο συμπερίληψης, αρμονίας, αγάπης, τέχνης αλλά και κοινωνικής ανεξιθρησκείας**», τονίζει σχετικά η **Fleurette Καραδόντη**, Πρόεδρος Δ.Σ. του Ιδρύματος Βασίλη & Ελίζας Γουλανδρή.

**«Η ψυχή του ανθρώπου διαθέτει κοιτάσματα. Όσο σκάβεις νομίζεις πως λύνεις ένα πρόβλημα και διαρκώς προχωράς, βαδίζεις μπροστά. Είναι ανεξάντλητη η ψυχή.** Αυτό που βλέπω σήμερα μέσα από το έργο του Νικόλα Κονταξή με παραπέμπει στο κίνημα του Φοβισμού, βασισμένο στη χρήση χρωμάτων χωρίς δομές. Ο Νικόλας Κονταξής βρήκε τον τρόπο να υπερβεί την πάθησή του», αναφέρει συγκινημένος ο **Κυριάκος Κουτσομάλλης**, Διευθυντής του Ιδρύματος Βασίλη & Ελίζας Γουλανδρή τονίζοντας τη σημασία να μην εγκαταλείπει κανείς την προσπάθεια γιατί **«υπάρχει πάντα μια χαραμάδα φωτός».**

## **Info έκθεσης**

**Catch Me | 18 Μαρτίου – 18 Μαΐου 2025 | Ίδρυμα Βασίλη &  
Ελίζας Γουλανδρή**